

Hamis tanítók

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 9:24; 2Korinthus 10:1-17; 11:1-15, 22-28; 12:20-21; 13:5

„Mert hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem Isten szerint erősek, erősségek lerombolására” (2Kor 10:4, ÚRK).

Mintha Pálnak már addig is nem lett volna elég gondja, egy újabb problémába ütközött: hamis tanítók léptek fel a gyülekezetben, akik szembehelyezkedtek vele, a munkájával és a szolgálatával, ráadásul a korinthusi gyülekezet tagjai közül is többeket megszedítettek. A velük szemben vívott küzdelemre utal Pál lelki harcként.

Vajon ez túlzás? Egyáltalán nem! Pál tisztában volt azzal, hogy ezek az emberek végső soron nem vele, hanem Krisztussal ellenkeznek. Nem nárcisztikus hajlamú vezető volt, aki csak a saját hírneve megőrzésével foglalkozott, hogy törvényesítse hatalmát és tekintélyét az alárendeltek felett. Pontosan tudta, hogy örökre szóló következményekkel járó, élet-halál kérdést jelent az üzenet, amit hirdetni kell. Azt is tudta, hogy maga Isten küldte el őt: „Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola” (1Kor 1:1).

A hamis tanítás kérdésében az egyháznak szeretettel, de határozottan kell fellépnie, a Szentírás tekintélye alapján. Az evangélium üzenetét meg kell őrizni, romlatlanul és tisztán, hogy az emberek megismerhessék az örökkévalóság reményét.

LELKI HARC

Olvassuk el 2Kor 10:1-11 szakaszát! Pál szerényen fordult a korinthusiakhoz, amit időnként gyengeségnek véltek a részéről. Melyek azok a szavak, kifejezések ebben a részben, amelyekből kitérünk bátorsága, amikor megküzdött a Korinthusban fellépő hamis tanítók okozta problémával?

Pál személyes hangon kezdi 2Korinthus 10. fejezetét: „*Magam pedig, én Pál, kérlek titeket*” (2Kor 10:1). Ez is mutatja, mennyire aggasztotta, hogy hamis tanítók szívárogtak be a gyülekezetbe. 2Kor 10:1 versében ironikusan említi ellenfelei vádjait, azt, hogy távolról, levélben erőszakosan lép fel, de már az emberekkel szemtől szemben állva szánalmasan gyáván viselkedik (2Kor 10:10-11). Válaszában kifejti, hogy amit gyengeségnek vélnek, azt inkább erős alázatnak, krisztusi szelídségnek kellene látniuk.

A hamis tanítókkal bátran és határozottan kell beszélni (2Kor 10:2), ugyanakkor Krisztus szelídségével (2Kor 10:1). Jézus kijelentette: „*én szelíd és alázatos szívű vagyok*” (Mt 11:29), de bátran fellépett a templomban a pénzváltókkal szemben, felforgatta asztalaikat és rablóknak nevezte őket (Mt 21:12-13). A farizeusoknak a szemébe mondta, hogy képmutatók, meszelt sírok (Mt 23:23-27). Jézushoz hasonlóan Pál is tisztában volt vele, hogy lelki harcban állunk, ami megköveteli Isten teljes fegyverzetének használatát (Ef 6:12-17). 2Korinthus 10. fejezetében Pál nyelvezete harcias, hiszen emberek élete forog kockán (2Kor 10:3-6). Itt nem egy egyszerű emberi konfliktusról van szó, hanem Isten csatájáról azért, hogy megnyerje az embereket Krisztusnak. Ebben az összefüggésben mondja, hogy minden hamis érvet és tetszetős elgondolást meg kell cáfolni, le kell rombolni Isten Igéje alapján, „*és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak*” (2Kor 10:5, ÜRK).

A lelki harcban Pál Krisztus hatalmával cselekszik, ami nem pusztít, hanem nemesít (2Kor 10:8). A lelki vezetők könnyen gondolhatják azt, hogy Isten hatalmával lépnek fel. Ugyanakkor emlékezniük kell arra, hogy a hatalmukat Krisztustól kapták, és hozzá hasonlóan nekik is szelídek és alázatos szívűnek kell lenniük. Pál azért hivatkozott a Krisztustól kapott hatalmára, mivel aggodalommal töltötte el, hogy a korinthusiak nem arra hallgattak, akire kellett volna, és ezzel kockáztatták Krisztushoz való hűségüket.

Hogyan lehetünk egyszerre szelídek és bátrak, amikor hamis tanítókkal van dolgunk? Miért szükséges mindkettő?

DICSEKEDNI AZ ÚRBAN

A tegnapi részben megállapítottuk, hogy Pál és a munkatársai a szolgálataikat lelki harcként végezték, Isten fegyvereit forgatva. Ma látni fogjuk, hog a hamis tanítók emberi módon cselekedtek, dicsekedtek, ami elfogadhatatlan. Pál pedig csak az Úrban dicsekszik: „*Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék*” (2Kor 10:17).

Olvassuk el 2Kor 10:13-17 szakaszát! Miért annyira ártalmas a versengés légköre az evangélium hirdetésére nézve?

Pál dicsekedő kifejezései évszázadokon át foglalkoztatták a magyarázókat. Azonban ez a fajta beszédmód megszokott volt az ókori világban, és a társadalmi szokások is határt szabtak, nehogy valaki megsértse a hallgatóságot. Pál is tisztában volt ezekkel a szokásokkal, és be is tartotta azokat. Továbbá azt is világossá tette, hogy az ő dicsekedése alapvetően más, mint a hamis tanítóké, hiszen ő az Úrban dicsekszik (2Kor 10:17) – az Ószövetségből vett idézet nyomán: „*Hanem aki dicsekszik, azzal dicsekedjék, hogy értelmes, és ismer engem, hogy én vagyok az ÚR, aki kegyelmet, jogot és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben rejlik kedvem*” (Jer 9:24, ÚRK). Ezt a jeremiási szakaszt idézve Pál bemutatja, hogy Krisztus áll a középpontban – az Ő szeretete, igazsága és igazságossága.

Vagyis Pál azzal dicsekszik, amit Isten végbevitt Krisztusban, ezért az ő dicsekedése biblikus, azaz nem sértő. Az ellenfelei viszont a versengés légkörét terjesztik, amikor egymáshoz hasonlítgatják magukat, ami balgaság (2Kor 10:12).

2Kor 10:14-16 verseiben Pál arra céloz, hogy Korinthusban és másutt is az evangélium hirdetését tekinti elsődlegesnek a szolgálatában. Jézus iránti szeretete miatt folyamatosan a megváltás jó híreről beszélt, amit Krisztus halála és feltámadása szerzett.

Eltérően a Korinthusban fellépő hamis tanítóktól, akik magukat dicsérték, Pált Isten ajánlotta, Ő hitelesítette (2Kor 10:12, 18), „*Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola*” volt (1Kor 1:1). Élete végéig hű maradt elhívásához (2Tim 4:7).

Olvassuk el 2Kor 10:12-18 szakaszát! Hogyan kerülhetik el a versengés légkörét az egyházi vezetők és a gyülekezeti tagok? Miért igen könnyű belebonyolódni valójában jelentéktelen dolgokba?

PÁL RÁMUTAT A HAMIS TANÍTÓKRA

Az Újszövetség számos helyen óv a keresztény közösségekben fellépő hamis tanítóktól. Már Jézus is figyelmeztette erre a tanítványait (Mt 7:15-20), és az apostolok szintén felhívták a figyelmet ennek a veszélyére (Gal 1:6-9; 1Tim 6:3-5; 2Pt 2:1-3).

Olvassuk el 2Kor 11:1-15 szakaszát! Mit ír a hamis tanítókkal kapcsolatos kihívásokról?

Pál leleplezi a hamis tanítók tevékenységét, ugyanakkor kifejti, hogy az ő szolgálatának középpontjában Krisztus áll. A korinthusi gyülekezetet menyasszonyhoz, önmagát pedig az apához hasonlítja, aki felelős azért, hogy Krisztus elé állítsa őket (2Kor 11:2). Tetteit a gyülekezet iránti szeretet mozgatja (2Kor 11:11). Ezért nem akart rájuk anyagi terhet róni, bár joga lett volna élvezni a gyülekezet támogatását (2Kor 11:7-12).

A „fő-fő apostolokat” (2Kor 11:5) viszont – valószínűleg a hamis tanítókra utalt így ironikusan – az Évát rászedő kígyóhoz hasonlította. A korinthusi hamis tanítókra is a félrevezetés és a megrontás volt jellemző, mint Sátánra az Édenben (2Kor 11:3-4). Pált főleg az aggasztotta, hogy ezek az emberek elfordíthatják a korinthusiakat Krisztus őszinte imádatától és szövetségétől.

A betolakodók más üzenetet hirdettek, mint Pál – más Jézust és más evangéliumot prédikáltak (2Kor 11:4). Ez azt mutatja, hogy nem mindenki Isten eszköze, aki Jézusról beszél. Jézus kijelentette: „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: »Uram, Uram!«, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát*” (Mt 7:21, ÚRK). Gal 1:6-9 verseiben Pál elmondja, hogy aki más evangéliumot hirdet, az átkot von magára. Korinthusban némelyek éppen ezt a hibát tolerálták.

Pál leleplezi a hamis apostolokat, amikor leírja, hogy „*álnok munkások, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat*” (2Kor 11:13, ÚRK). Krisztus apostolainak tettetik magukat, éppen úgy, ahogy „*Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává... [és] az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá*” (2Kor 11:14-15). Milyen tragikus helyzet! Akik magukat Krisztus szolgálóinak vallják, Sátán eszközeiként munkálkodnak. Ezt a gondolatmenetet Pál ezzel a kijelentéssel zárja: „*de a végük cselekedeteikhez méltó lesz*” (2Kor 11:15, RÚF).

Figyeljük meg, milyen határozottan reagál a gyülekezetben megjelenő tévtanításra! Mit mond ez nekünk?

SZENVEDNI AZ EVANGÉLIUMÉRT

Miután Pál a hamis tanítókat Sátán eszközeinek nevezte (2Kor 11:1-15), úgy tesz, mint ők: dicsekszik egy keveset, mint egy „*esztelen*” (2Kor 11:16-21), hogy a korinthusiak belássák, mennyire értelmetlen dolog a hamis tanítók beszédére hallgatni. Amennyiben a gyülekezet nagyra tartja őket, Pálról még külön véleményyt kell alkotniuk. Az evangéliumért vállalt szenvedései mutatják, hogy hűséges szolgálja volt Krisztusnak (2Kor 11:22-23).

Mivel foglalkozik Pál 2Kor 11:22-28 verseiben?

Pál éppen úgy zsidó, mint a hamis tanítók (2Kor 11:22), viszont a Krisztusért végzett szolgálata felülmúlja az övét (2Kor 11:23). „*Krisztus szolgálái?*” – teszi fel a kérdést, és a válasz: „*én még inkább*”. Sokkal többet dolgozott, többször bebörtönözték, keményebben megverték.

És ez még nem minden! A szenvedéseinek listájában szerepel, hogy öt alkalommal kapott harminckilenc botütést (2Kor 11:24), megvesszőzték, megkövezték, hajótörést szenvedett, veszélybe került mély vízben (2Kor 11:25), valamint út közben, folyókon, rablók között, honfitársai és a pogányok között, zsúfolt városokban, elhagyatott vidékeken, tengeren, hamis hívők között (2Kor 11:26), fárasztó, nehéz munkát végezett, álmatlan éjszakái voltak, éhezett, szomjazott, nem volt elegendő étele, kellő ruházat nélkül fázott (2Kor 11:27). És ha mindez még nem lett volna elég, a gyülekezetek miatti aggodalma mély lelki gyötrelmet okozott neki (2Kor 11:28).

Csak Krisztus igazi szolgálja kész ennyit szenvedni az evangéliumért. Ha Pál valóban a szenvedéseivel akart volna dicsekedni, volt elég sok minden, amit felsorolhatott. Viszont a levél következő szakasza rámutat, hogy nem azzal dicsekedett, amit Krisztusért megtett, hanem azzal, amit Krisztus tett meg érte. Jól tudta, hogy Isten hatalma jobban megmutatkozik az ember gyengesége által (2Kor 12:9-10). Isten tövist adott Pál testébe (2Kor 12:7), amivel valójában megvédte attól, hogy a tetteivel dicsekedjen, így alázatos maradt. Tisztában volt gyengeségével, azzal, hogy Isten erejére kell hagyatkoznia, még többre és többre van szüksége az Úr kegyelméből és írgalmából.

Te is szenvedtél már az evangéliumért? Ha igen, mit tanultál abból? Hogyan segít a saját szenvedéseiddel megbirkózni az, ahogyan Pál viselte az övét?

A MEGTÉRNI NEM AKARÓK

2Kor 12:14–13:10 szakaszában Pál bejelenti harmadik látogatását a gyülekezetnek (2Kor 12:14; 13:1). Levezette, hogy ő nem alábbvaló a hamis apostoloknál. Bízott benne, hogy újból elmegy Korinthusba, és megpróbálja megerősíteni azokat a tagokat, akik nem akartak megtérni. Éppen ez volt látogatásának egyik fő oka. Pál minden szava és tette a gyülekezet épülését célozta (2Kor 12:19).

Olvassuk el 2Kor 12:20-21 verseit! Milyen bűnök veszélyeztették a korinthusi gyülekezet lelkiállapotát?

2Kor 12:20-21 verseinek bűnlajstroma hasonló ahhoz, amit másutt is találunk Pál leveleiben (Róm 1:29-31; Gal 5:19-21). Az első két elem 1Kor 3:3 versében van, ahol az apostol a korinthusi tagok közötti irigységre és viszálykodásra utal. Pál tartott attól, hogy harmadik látogatásakor sem lesz nagyon más a helyzet, mint korábban volt. *„Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak talállak titeket, mint szeretnélek, és ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek”* (2Kor 12:20, RÚF). Ez azt jelenti, hogy nem *„Krisztus szelídségével és gyöngédségével”* (2Kor 10:1, RÚF) fog bánni velük, hanem inkább kész *„megbüntetni minden engedetlenséget”* (2Kor 10:6, RÚF).

Az aggasztotta leginkább, hogy *„akik korábban vétkeztek... nem tértek meg abból a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongásból, amelyet elkövettek* (2Kor 12:21, ÚRK). Ezek a bűnök okoznak megoszlást a gyülekezetben.

Ezek után Pál a gyülekezeti fegyelmezés szerepére összpontosít, ami a bűnben élők helyreállítása (2Kor 13:1-4). A gyengeség nem mentség a bűnös életre. Aki győztes életet akar élni, az folyamodhat erőért (2Kor 13:4). A paráznaságot elkövetők annak adták bizonyosságát, hogy az életükben nem volt valóság Isten ereje. Pál azt akarta, hogy megtérjenek és tapasztalják az engedelmességre vezető erőt, nem fegyelmezni akarta őket. *„Imádkozunk Istenhez, hogy semmi gonoszt ne tegyetek... hogy ti a jót tegyétek... és imádkozunk a ti tökéletesedésetekért”* (2Kor 13:7-9, ÚRK). Milyen szép imádság! Kéri őket, vizsgálják meg az életüket, hogy hitben vannak-e.

Olvassuk el 2Kor 13:5 versét. Mit jelent hitben lenni? Honnan tudhatjuk, hogy hitben vagyunk-e?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Az Úr védi a népét attól, hogy megismételjék a múlt tévedéseit és hibáit. Mindig volt sok hamis tanító, akik tévtanokat és szentségtelen szokásokat hirdettek, hamis elvekért munkálkodtak, még hozzá a legszebben hangzó, rejtett, megtevesztő módon, hogy becsapják, ha lehet, a választottakat is” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*. 1904. január 7.).

„Az Úr azt akarja, hogy próbára tegyük a nézeteinket, és felmérjük, milyen nagy szükségünk van az élő kijelentések alapos megvizsgálására, hogy megtudjuk, hitben vagyunk-e. Sokan, akik állítólag hisznek az igazságban, kényelmesen megállapodtak, és azt mondják, hogy »Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem« (Jel 3:17)” (Ellen G. White: *Counsels to Writers and Editors*. 36. o.).

„Az emberek ragaszkodnak a tévedésekhez, pedig az igazság világossá lett téve. Ám ha tanításait Isten Igéjéhez vinnék, és Isten Igéjét nem a saját tanaik fényében olvasnák, hogy a maguk igazságát bizonyítsák, nem járnának sötétségben, vakon, nem ragaszkodnának a tévedéshez. A Szentírás szavainak sokan olyan jelentést tulajdonítanak, ami a saját véleményükhöz illeszkedik, így Isten Igéjének téves értelmezésével félrevezetik önmagukat és becsapnak másokat. Isten Igéjét alázatos szívvel tanulmányozzuk! Félre kell tenni minden önzést, eredetieskedést. Nem szabad tévedhetetlennek tartanunk régen dédelgetett nézeteinket” (i. m. 36-37. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el újból 2Kor 10:1-6 szakaszát! Milyen stratégiát követett Pál, amikor lelki „harcot” vívott Isten igazsága védelmében? Hogyan alkalmazhatjuk mi is ezt a saját lelki küzdelmeinkben?
- 2) A Biblia szerint a végidő előtt sok hamis tanító igyekszik eltéríteni az embereket az igazságtól. Mit tehet a gyülekezetünk tagjai védelmében az akár még a soraink között is fellépő hamis tanítók ellen? Miért olyan fontos ez az egyház missziójának végzése szempontjából?
- 3) Miért tartotta Pál szükségesnek, hogy dicsekedjen szenvedései hosszú listájával (2Kor 11:16-33)? És mit jelent az, ha valaki „az Úrban dicsekedik”?
- 4) Miért fontos a hívőknek önvizsgálatot tartani, hogy a hitben vannak-e (2Kor 13:5)? Min változtat ez?

FAZEKAS PIROSKA:

VALAKI VÁR RÁD

A piacon mézet vettem,
és az eladó megállított;
ne rohanjon!
Beszélni kezdett,
mesélt az életéről,
hogy ő csak egy hobbi méhészt,
van ideje a „bogarakra”,
nem is ad nekik antibiotikumot,
és csak mesélt, mesélt...

Rohanok,
lázasan a teendőim után,
hogy minden rendben legyen.
Minden elkészüljön,
mindenkit felhívjak.
Elérjem a buszt,
mert csak fél óra múlva indul a következő,
lekések valami fontosat.

Állj meg pár percre,
és hallgasd meg a másikat!
Örömeit, reményeit,
félelmeit szeretné megosztani veled.
Talán nincs is más, aki a szemébe nézne,
kíváncsian, kedvesen.
Rád vár.